

Поредица

ЦЕНАТА НА ГОЛГОТА

- Защо Христос е трябвало да дойде в нашия свят?
- ® Драмата и саможертвата на въплътения Бог
- Страданието на Христос и човешкото страдание - разлика от небесата до земята
- Прекалено висока ли е такава цена за една загиваща цивилизация?
- Как кръстът може да осигури опрощение?

КАКВО КАЗВА БИБЛИЯТА?

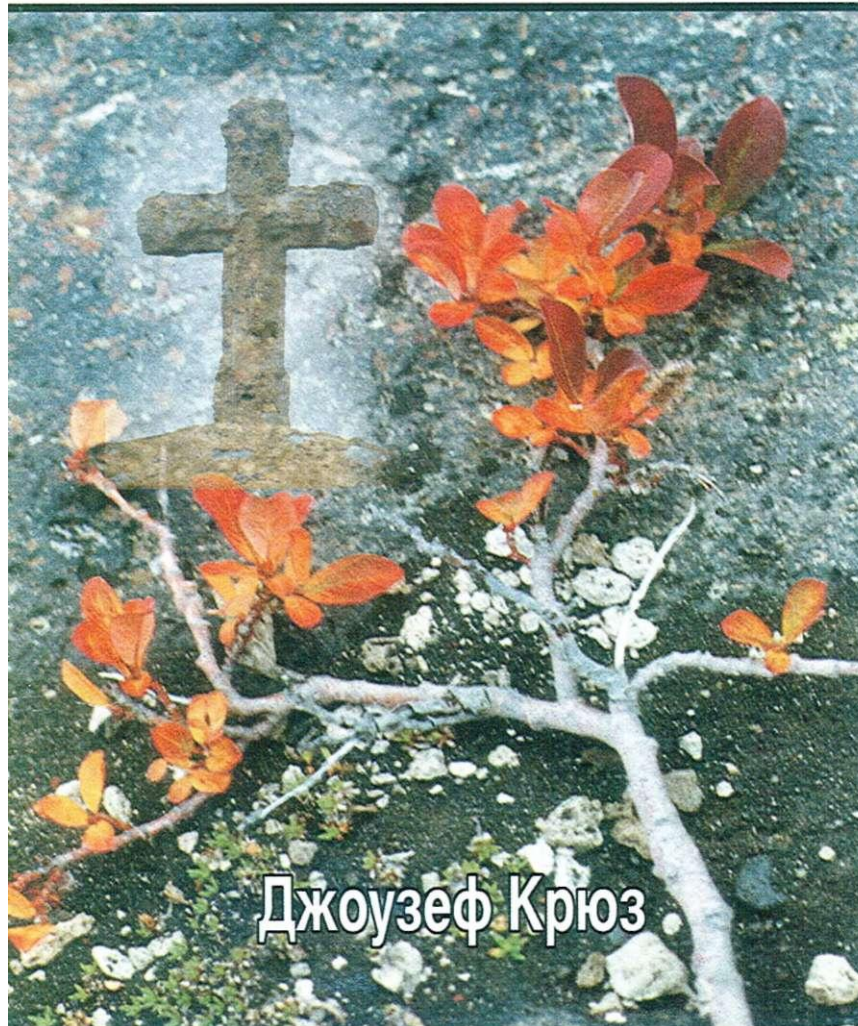
НОВ ЖИВОТ

ИЗДАТЕЛСТВО

София, ул. Солунска 10

тел. 980 47 01, 946 70 98; E-mail: new.life@tradel.net

ЦЕНАТА НА ГОЛГОТА

Джоузеф Крюз

Ако не беше...

The High Cost of the Cross
Joe Crews
© Amazing Facts, Inc.
P. O. Box 680
Frederick, MD 21701, USA

© Превод от английски: Гълъбена Василева
Редактор: Гергана Желева

ISBN 954-719-107-1

© Издателство "НОВ ЖИВОТ", 2001 г.
София, ул. "Солунска" 10

След пълното разбиване на Наполеон при Ватерлоо той се срещнал с някои от своите най-висши пълководци, за да анализира погрешното в стратегията на битката. В хода на обсъждането дребният пълководец посочил Англия на цветната карта пред тях и казал с горчивина: „Ако не беше това червено петно, щях да съм господар на света“.

Сатана може да каже същото днес, посочвайки към кръста на един хълм извън стените на стария Ерусалим. Не сте ли благодарни, че съществува тази червена точка - Голгота, която спаси света от властта на нашия голям враг?

Голгота бе мястото, времето и кулминацията на борбата, в която се реши съдбата на планетата Земя. Тук Сатана претърпя решително поражение, от което никога не ще се възстанови напълно. Оттогава той е победен враг.

Колко малко са хората сред нас, които разбират истинското значение на Христовото страдание и на кръстната Му смърт! Ние имаме само неясна представа за разигралата се битка и за мъчителната смърт, която Той понесе. Ако очите ни можеха да се отворят, за да схванат истинското значение на Неговата жертва, не бихме били вече нещастни сътрудници на Сатана. Нашата слабост щеше да се превърне в кураж и победа.

Библейските писатели са се опитвали да обяснят на човешки език чудното възплъщение и изкупителната жертва на Божия Син. Често ние се разплакваме при четене на вдъхновеното свидетелство. Тази картина разтърсва умовете ни, но ние можем да зърнем само повърхността на онова, което ще продължи да се разкрива през цялата вечност.

Ап. Павел казва: *„Имайте в себе си същия дух, който беше и в Христа Исуса; Който, като беше в Божия образ, пак не счете, че трябва да държи равенството с Бога, но се отказа от всичко, като взе на Себе Си образ на слуга и стана подобен на човеците; и като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже -смърт на кръст“*(Фил. 2:5-8). Тези възвишени думи описват смирението на Исус, Който слезе от трона Си, за да бъде положен в ясли, а по-късно прикован на кръста.

От най-високото

Нито във времето, нито в пространството може да се намери подходяща илюстрация на онова, което стори Исус. Понякога се опитваме да измислим въображаеми обстоятелства, чрез които да предадем идеята за Неговата жертва. Дава се пример с глутница диви кучета, покрити със струпей и кървящи рани. Ако човешко същество би се решило да стане куче като тях, цялото стадо би се спасило от неизбежна смърт. Може ли да се намери някой, който доброволно да напусне човешкото си тяло и да се подложи на безмерното унижение да се превърне в куче? Това може да звучи странно и драматично, но е само слаба илюстрация на смирението на Божия Син.

Ние не можем да схванем славата и положението, от които Той се отказва, когато дойде сред осъденото и умиращо Адамово семейство.

Защо е толкова трудно на християните да схванат изкуплението? Защо толкова много хора се отнасят лекомислено към събитията, станали на кръста? Сигурно защото не разбират какво струваше на Божия Син тяхното спасение. Когато осъзнаем стойността на нещо, започваме да го ценим. Ние оценяваме много по-високо това, което изисква по-голямо вложение.

Всички сме срещали хора, които показват удивително безразличие към Христовата жертва. В края на една от моите евангелизации посетих бизнесмен, който присъстваше на всяка от вечерите, но не се бе предал на Бога. Той се сприятели с мен по време на четириседмичната евангелизация и затова имах смелостта да го попитам защо не се решава да застане на страната на Христос. Обширният му отговор ми даде да разбера, че той не разбираше сериозността на дара на спасението. Никога не бе откликнал на евангелието. В отговор на любезния ми въпрос призна, че няма увереност в спасението. Накрая го попитах направо: „Сам, мислиш ли, че ако умреш тази нощ, имаш надежда за вечен живот?“ Той отвърна: „Не! Никога не съм изповядвал християнство“.

Шокиран от очевидното му неведение, събрах кураж да го попитам: „Сам, представи си, че можеш да получиш утре сутринта десет милиона долара от твоя banker срещу документ, съдържащ подписите на десет души от този град. Ще имаш ли желание да обиколиш тази вечер града и да събереш подписите?“ Той отвърна: „Разбира се!“ „Би ли допуснал да не успееш да събереш само един от подписите?“ „Абсолютно не! - отвърна Сам. - Разбирам нещата от пръв поглед“.

Истината бе, че той не осъзнаваше спасението, което Христос му предлага, „от пръв поглед“ и аз се опитах да му обясня това по най-приятелския начин, макар да бях много развълнуван. Споделих: „Сам, ти не би направил и най-малкия пропуск, за да не загубиш десет

милиона от днес до утре сутринта, но каза, че рискуваш да загубиш вечния си живот, ако умреш тази нощ. Значи поставяш нещо безкрайно по-ценно от парите на второ място. Преценката ти не е точна. Ти нямаш и най-малка представа какво е струвало твоето спасение. Иначе не би го оценил така евтино".

Лесно бе да разбере защо моят приятел не проявяваше никакъв интерес към кръста на Христос. Въпреки че бе живял сред християни през целия си живот и "бе слушал стотици проповеди, той имаше типичния „мъченически“ възглед за смъртта на Исус. Просто не е вярно, че Той е умрял също както хилядите други, разпънати на кръстове извън стените на Ерусалим. Дори сравнение не може да става! Христос не умря поради гвоздеите, нито поради копието, нито от физическото страдание. Никакви оскърбления или болки не можеха да причинят агонията на кръста. И други са претърпявали същото телесно мъчение, но никой не е умрял по същата причина, която отне живота на Божия Син. Смъртта Му бе различна.

С КАКВО БЕ РАЗЛИЧНА? Каква смърт понесе Той? Библията каза, че *„вкуси смърт с Божията благодат за всеки човек“* (Евреи 2:9). Помислете за миг върху това: **ТОЙ УМРЯ С МОЯТА СМЪРТ, С ВАШАТА СМЪРТ И СЪС СМЪРТТА НА ВСЕКИ ЧОВЕК.** Как е възможно това? Няма ли да понесем ние собствената си смърт в края на дните си? Да, ще я понесем. И точно тук се крие тайната и чудото на онова, което Той направи за нас. Исус Христос не зае нашето място, за да ни спаси от първата смърт. Той изпита втората смърт вместо всеки човек, който се е раждал някога.

Христос понесе втората СМЪРТ

Важно е да правим разлика между първата и втората смърт. Тогава ще можем да разберем защо Бог Отец се отдръпна от Сина Си, Който висеше на кръста. На ангелите не бе позволено да Му служат. Исус трябваше да бъде третиран така, сякаш бе виновен за всеки ужасен грях, който е извършван някога на света. Под тежестта на осъдението и вината едри капки кръв избиха по челото Му и попиха в пръстта на Гетсиманската градина. На Голготския кръст, лишен от присъствието на Своя Отец, Той нададе изпълнен с нечовешка болка вик: *„Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?“* (Матей 27:46).

Започваме ли да схващаме какво беше пренебрегнал моят приятел Сам? Той не бе разбрал реалното страдание на Божия Син - тоест на самия Бог - на кръста и затова нямаше истинска представа за цената на спасението. Тук ще се опитаме да изложим някои аспекти на тази „скрита цена“, които Сам не осъзнаваше, и която мнозина днес не оценяват реалистично.

Ап. Павел писа: *„... чрез един човек грехът влезе в света и чрез греха - смъртта, и по тоя начин смъртта мина във всичките човеци, понеже всички съгрешиха...“* (Римляни 5:12). Тези думи съдържат няколко основни въпроса: Ако само един човек е съгрешил, защо всички трябва да умират? Трябва ли човек да плаща вината за греха на друг?

Адам в Едемската градина бе представител на всеки човек, който щеше да се роди. Като глава на земното семейство той стоеше пред Бога като представител на цялото човечество. Вие и аз сме били там, представени чрез гените и хромозомите, които по-късно дадоха наследствеността на Адамовите деца. Като участници в неговото тяло,

всичките му потомци бяха повлияни от това, което засегна него. Той е нашият баща и според законите на наследствеността генетичната информация се предава от век на век.

Какво стана с Адам, а засегна и неговите деца? Грехът постави на изпитание неговото щастие в прекрасния рай. При послушание го очакваше живот, при непослушание - смърт. Много добре си спомняме историята с дървото, посадено посред градината. Бог каза: „**В деня, в който ядеш от него, непременно ще умреш**” (Битие 2:17). Но Адам избра злото.

Нямаше никакви смекчавачи или отстраняващи вината обстоятелства. Когато Адам бе на 930 години, присъдата му бе изпълнена. Той умря и го погребяха.

Всички Адамови деца бяха родени, след като естеството на техните родители се оскверни от греха. Те наследиха само онова, което техният баща можеше да им даде. Така че, бяха родени с греховно естество. Моля, обърнете внимание: те не наследиха ВИНАТА на своя баща, а само неговото греховно естество. Няма такова нещо като първороден грях в смисъл, че Адамовите потомци носят отговорността за неговото падение. Истината е, че те са подвластни на смъртта също както Адам, но тяхната смърт не е наказание за бащиния им грях. Те умряха, защото бяха получили смъртно естество по законите на наследствеността. Смъртта им бе резултат от принизеното естество, което първият човек им предаде в наследство. Смъртта на Адам бе наказанието му за неговия личен грях.

От момента, в който първият човек прояви непослушание, грехът стана постоянен факт. Всяко човешко същество, което се раждаше оттогава нататък, бе подвластно на първата смърт. Всъщност, ако Бог не се бе намесил, тази смърт щеше да бъде вечна. Изпитът на Адам завърши, когато той съгреши. Първият му живот бе погубен. Изгубена бе и всяка надежда за живот след нарушението на условията, което Бог беше дал. Сега го очакваше само смърт - безнадеждна и окончателна. Ако Бог не бе направил нещо повече, щяха да загинат всички - както Адам, така и неговите потомци.

Осигуряване на втора ВЪЗМОЖНОСТ

Веднага след като Адам съгреши, преди още присъдата да бъде изпълнена, Бог пусна в ход плана на спасението чрез „*потомството на жената*” (Битие 3:15). Така даде на Адам възможност за нов изпит. Условието на този втори изпит бе да се приеме Спасителят, Който щеше да понесе вината на човека чрез собствената Си заместническа смърт. Нова надежда изгря пред Адам и пред цялото му потомство чрез тази втора възможност. Тя обаче не промени последициите от провала при първия изпит.

Това ни довежда до интересен въпрос: Как можа Бог да съчетае и да запази и Своята праведност, и любовта Си? Той не отмени вината за първото падение на Адам. Едновременно с това предложи нов живот на всеки чрез друг изпит. Нашият небесен Баща разреши тази трудна дилема по гениално прост начин. Той остави хората да изживеят своя ограничен живот и тогава да умрат. Независимо от това дали са правили добро или зло, първата смърт трябваше да настъпи поради последициите на Адамовото пропадане на първия изпит. След като всички хора преминат през първата смърт, в която участват не по своя собствена вина, те ще застанат пред Бога, за да отговорят за собствените си лични грехове. Тогава тяхната съдба ще бъде решена въз основа на втория изпит - как ще отговорят на условията за спасение чрез Христос. Ако хората бъдат намерени виновни за личното си пропадане на втория изпит, ще понесат същото наказание, което понесе и Адам - смърт. В този случай обаче ново благодатно време няма да бъде дадено. Тогава смъртта ще бъде т. нар. „втора смърт” - окончателното и вечното унищожение.

Сега можем по-добре да разберем думите на ап. Павел: „защото както в Адам всички умират, така и в Христос всички ще оживеят“ (1 Кор. 15:22). Спасителният план включва възкресение от първата смърт за всички хора, така че да могат да бъдат поставени отвъд последствията на Адамовия грях. Това е необходимо, за да бъдат съдени въз основа на личните си действия и избор. Адам умря, защото яде от плода на забраненото дърво, а не защото извърши нещо след това. Но ако след съда Адам бъде намерен за достоен за втората смърт, то няма да бъде поради това, че е ял от плода, а поради другите грехове, извършени след това, които не е изповядал и не са му опростени чрез вяра.

Някой може да обвини Бога, че действа своеволно или жестоко, като дава отново живот на мъртвите само за да ги унищожи в огненото езеро. Защо просто не ги остави в състоянието на първата им смърт? Защото това не би отговорило на условията на втория изпит. Първата смърт не е наказание за греха на когото и да е от Адамовото потомство. Справедливостта изисква всеки човек да е отговорен за спазването на условията за собственото си спасение. Без възкресение Бог не може да проведе съд и не може да бъде дадено справедливо възмездие. Това не е своеволен акт, а изпълнение на стандартите на Божията справедливост.

Вторият Адам издържа изпита

Разбирайки по такъв начин първата и втората смърт, можем да преценим ролите на първия и на втория Адам. Както цялото човечество бе представено чрез Адам в Едемската градина, така и

всеки човек е представен чрез Исус - втория Адам. „И тъй, чрез едно прегрешение дойде осъждането върху всичките човеци, така и чрез едно праведно дело дойде на всичките човеци оправданието, което докарва живот. Защото, както чрез непослушанието на единия човек станаха грешни мнозината, така и чрез послушанието на единия мнозината ще станат праведни“ (Римляни 5:18, 19).

Това, което стана с първия Адам, засегна всички, чийто представител бе той. Сега ап. Павел ни казва, че опитността на втория Адам също ще има пряко отношение към всички хора. Исус, Създателят, прие човешка плът и застана пред Бога вместо всеки от нас. Затова ап. Павел писа: „Съразпнахсе с Христа...“ (Галатяни 2:20). „Чрез кръщението ние се погребвахме с Него...“ (Римляни 6:4), „Както Христос биде възкресен..., така и ние да ходим в нов живот“ (Римляни 6:4). Животът на човека е дълбоко свързан със събитията от Христовия живот.

Тъй като Исус дойде да изкупи греха на първия Адам, трябваше да се роди в същата плът, която притежават хората. „Затова трябваше да се оприличи във всичко на братята Си“ (Евреи 2:17). Ако бе използвал свръхестественото Си предимство, Исус щеше да подкрепи обвиненията на Сатана, че Бог е несправедлив. Противникът твърдеше, че да се изисква послушание е неразумно, дори невъзможно. Христос дойде, за да отхвърли фалшивите обвинения на дявола. В човешкото Си естество Той показа, че чрез вяра всеки може да постигне изпълнението на Божиите изисквания.

Съвършената Христова победа над греха, осигури основа за спасение на всички. Потомците на Адам носят последствията на неговата слабост и падение. За това за тях е невъзможно със свои сили да се покоряват на Божия закон. В това умиращо Адамово семейство всички бяха осъдени на вечна борба и поражение. Победата на втория Адам отвори спасителна врата за семейството на първия.

Смяна на семейството

Първият Адам ни предаде последствията от своя погрешен избор (слабост, грях и смърт) чрез физическото рождение. Последствията от безгрешния живот на втория Адам (участие в божественото естество, победа над греха и вечен живот) се приема чрез духовното рождение. Всичко, до което доведе падението на първия Адам, е напълно противоположно на постигнатото от втория. Забележете: човек може да се присъедини към новото семейство само чрез духовно новорождение. То става чрез вяра в Христос и издига човека от безнадеждното му плътско състояние. *„Затова, ако е някой в Христа, той е ново създание; старото премина; ето - всичко стана ново“* (2Кор. 5:17).

Промяната на семейството е едно от най-малко разбираните благословения, последвали от Христовата жертва. Това не е теоретично, нито мистично действие без реални, практически резултати. Както промяната на естеството е реална, така и привилегиите на новото семейство. Едно от най-трудните неща за новородения християнин е да осъзнае и приеме пълната промяна на позицията, авторитета и собствеността в новото семейство. Тук за него са достъпни всички богатства и предимства на Божиите чада.

Невероятни са благословенията от новата духовна връзка. *„Така и самият Дух свидетелства заедно с нашия дух, че сме Божии чада. И ако сме чада, то сме и наследници, наследници на Бога и сънаследници с Христа“* (Римляни 8:16,17). Лесно е да се разбере защо човешкият ум се стряска пред тази мисъл. Ние се стараем да търсим скрит смисъл и особено значение в стихове като тези. Един сънаследник е човек, който има равни права върху цялото семейно имущество. Ние се питаме как е възможно изведнъж да станем наследници на такова безкрайно богатство. От крайно бедни да се превър-

нем в собственици на Всемира! Божията собственост включва галактики и вселени в космоса. Чрез вяра ние се опитваме да схванем това, че Исус и аз споделяме всички духовни богатства на Бог Отец. Каквото има Той, имаме го и ние. Ап. Павел описва безкрайните възможности на изпълнения с Духа живот с думите: *„... за да се изпълните с цялата Божия пълнота“* (Ефесяни 3:19). Кой може да вникне в тези думи? Великият любвеобилен Бог, Който ни е създал, Който е дал единствения Си Син да умре за нас, сега желае да имаме всичко, което Неговият Син притежава.

Заедно с изненадващите богатства на един Цар, ние наследяваме и семейното име. Дори започваме да приличаме на новия си Баща и на по-големия си Брат. *„И сте се облекли в новия (човек. - б.р.), който се подновява в познание по образа на Този, Който го е създал“* (Колосяни 3:10). Адам бе сътворен по Божия образ и бе наречен *„син на Бога“*. В Битие 5:1-3 четем: *„Той го направи по Божие подобие... Адам живя сто и тридесет години и роди син по свое подобие...“*

Както Адам, така и синът му трябваше да приличат на Бога, но подобие се изгуби поради греха. Затова синът на Адам не приличаше на Създателя, а на земния си баща. При новородението човекът губи чертите, характерни за падналия в грях Адам, и започва да прилича на Този, Който го е създал - Исус. Тази прилика реална ли е или въображаема? Илюзия ли е възстановяването на Божия образ у човека чрез Божията сила? Съществува стар богословски спор дали Божията праведност само се вмениява на човека или той наистина се променя и започва да постъпва праведно. Някои смятат, че човекът е само обявен за праведен, но не вярват, че той може наистина да побеждава греха и да живее свят живот. Обаче думите на апостол Павел в Римляни 5:19 са ясни: *„... чрез послушанието на Единия мнозината ще станат праведни“*.

Наследилите Адамовото естество неизбежно отиват към втората смърт, но новородението ги освобождава от нея. Наказанието за

Адамовото падение (първата смърт) не бе отменено от Христос. Той отмени втората смърт за всички, които Го приемат при втората благодатна възможност. Това стана възможно само защото Той се смири и понесе най-страшното възмездие (втората смърт) вместо човека. Исус бе счетен за грешен вместо нас и доброволно прие наказанието ни. На кръста, без лъч светлина Той бе потопен в мрака от греховете на милиони души. Той „... *вкуси смърт... за всеки човек*“ (Евреи 2:9).

Авраамовата огнена пещ

Лесно ли бе на Исус да понесе това? Леко ли бе на Отец да отдели от Себе Си Своя възлюбен Син и да се отнесе към Него, сякаш Той е виновен за най-отвратителните престъпления? Само един човек на света се е приближил до разбирането на огромното страдание на Отец и Сина. Този човек е Авраам. Той също беше готов да даде единствения си син. Така стана първият човек, който сподели агонията на кръста.

Ап. Павел казва, че ..... *Писанието, като предвиди, че Бог чрез вяра щеше да оправдае езичниците, изяви предварително благовестията на Авраам*" (Галатяни 3:8). Исус потвърди също, че Авраам е имал особено откровение за изкуплението, което е трябвало да извърши Месия. Той каза: „*Баща ви Авраам се възхищаваше, че щеше да види Моя ден; и видя го и се зарадва*“ (Йоан 8:56).

За да разберем как този старозаветен патриарх получи пророчески поглед за делото на Месия, трябва да се върнем към преживяването му на планината Мория. След като Бог даде на Авраам син от

мъртвата Сарина утроба, бащата на вярата бе подложен на друг изпит. Бог му каза да принесе в жертва единствения си син - Исаак. Разказът за самотното пътуване към планината Мория е един от най-покръстителните в Свещеното писание.

Авраам не се съмняваше във валидността на дадената му заповед. Той бе приятел на Бога и се бе научил да разпознава гласа Му. Древният патриарх не разбираше причината за тази изненадваща повеля. Бе потвърдено обещанието, че Исаак е потомъкът, чрез който ще дойде Месия. Сега от Авраам се искаше да отнеме живота на детето на старостта си, чрез което светът трябваше да бъде благословен и изкупен. Как можеше да дойде Спасител чрез сина му, ако той бъде пожертван на олтара?

Когато бащата и синът приближаваха подножието на планината, вярата на Авраам бе здраво хваната за Божията сила да възкресява. Той каза на слугите си: „*Аз и момчето ще отидем дотам и, като се поклоним, ще се върнем при вас*“ (Битие 22:5). У Авраам не съществуваха ни най-малко недоверие въпреки привидната невъзможност това обещание да се изпълни. Никакво възкресение не бе ставало дотогава, но приятелят на Бога вярваше, че пророкуваното относно потомството на Исаак ще се изпълни.

Когато вдигна ножа над покорния си син, Авраам издържа най-тежкия изпит, на който е било подлагано някога човешко същество. Щеше да бъде страшно, но той бе готов с един удар на ножа да вземе живота на сина си. Освен това съзнаваше, че така можеше да се унищожи единствената надежда за спасение на „всички земни племена“. Никой освен Исус не е държал така в ръката си съдбата на света, както Авраам в този момент.

Макар че ръката му бе възпряна и Бог промисли друга жертва, древният патриарх наистина даде сина си в този ден. Той изпита всичката мъка, целия сърцераздирателен ужас, който придружава смъртта на единствено дете. Имаше възможност да се откаже да принесе сина си, но не го стори. Бог се намеси чак след като стана напълно

ясно, че Авраам не се колебае да принесе в жертва Исаак. Благодаря на Бога за вярата както на бащата, така и на сина! Никои не може да остане безразличен при тази покъртителна човешка драма. Тя илюстрира любовта и жертвата на изкуплението по разбираем начин за всяко Адамово дете. Сега по-добре разбираме как Отец и Неговият единороден Син страдаха при кръстната жертва. По-осезателно усещаме цената на човешкото изкупление.

Как кръстът осигурява прощение

Да вземем предвид друг аспект. Тази небесна драма ще хвърли по-ясна светлина върху Божията любов и жертва. Как смъртта на втория Адам осигурява прощение на всички съгрешили? Библията казва в Евреи 9:22: *„без проливане на кръв няма прощение“*. Така стигаме до центъра на всичко научено дотук. Необходимо бе Исус да понесе втората смърт, за да придобие сила да прощава. В основата на прощението стои акт на заместничество. Който прощава, трябва да замести онзи, комуто прощава и доброволно да понесе последствията. Например ако аз прощавам на някого един дълг, трябва да съм готов да понеса загубата на заетата стойност. Ако прощавам обида, е нужно доброволно да забравя мъката, причинена от нея, без да изисквам този, който ме е обидил, да бъде наказан.

Справедливостта изисква всеки нарушител да получи възмездие според извършеното - *„око за око и зъб за зъб“*. Този, който нанася оскърбление, трябва също да понесе равностойно оскърбление в отплата. Но прощението освобождава нарушителя от онова, което зас-

лужава по закон. Този, който прощава, сам понася последствието. Виновният е освободен без наказание. Така виждаме заместването на виновните с невинни във всеки акт на прощение.

Нека си послужим със следната илюстрация: да си представим, че един убит човек би могъл да прости на своя убиец от гроба. Това означава, че той би се съгласил да умре, за да не бъде наказан убиецът. Приемайки резултатите от престъплението върху себе си, той чрез собствената си смърт удовлетворява възмездието, което се полага на престъпника по закон.

Тази илюстрация ни приближава до сърцевината на изкуплението. В него винаги участват две страни - нарушител и ощетен. В случая Бог е потърпевшият, а човекът - нарушителят. Справедливостта изисква равностойно възмездие за греха. Възможни са само два варианта - или да се изпълни необходимото наказание, или нарушителят да бъде опростен. Ако бъде дадено прощение, то този, който го дава, ще трябва да понесе последствията от греха вместо виновния. За да може да опрости грешника, Исус трябваше доброволно, в човешко тяло да понесе наказанието, което изисква закона.

Наказанието за греха не е първата смърт, а втората. Затова продължителната агония на Исус на кръста не приличаше на ничия друга. Хиляди престъпници са били разпъвани по същия мъчителен начин. Но те са понасяли само телесното страдание на първата смърт. Нашият Спасител изпита ужаса на осъждането и отделянето от Бога - това, което грешникът ще почувства в *„огненото езеро“*. Чувствителното Христово естество бе травмирано от вината на скверните блудници, убийци и най-долни престъпници. Той бе натоварен с греха на света, за да може целият удар на закона да падне върху Него по същия начин, както би паднал върху злите и грешниците. Така можем да си обясним разкъсващата болка на нашия Спасител в последните часове от живота Му. Не бе допуснат нито един лъч светлина да проникне през покривалото на пълно отдръпване на Неговия Отец. За да може да заеме мястото на виновните грешници и да им осигури прощение, не трябва-

ше да има разлика между Христовото и тяхното възмездие.

Нека не си мислим, че Отец не страдаше от същата мъка, както Синът. Божията любов и търпение позволиха на нечестивите човеци да измъчват до смърт Неговия Син. Това е най-голямото доказателство, че Той ни обича. Дилемата, която стоеше пред Бога, бе проста. Можеше да пожали или Исус, или нас. Друг избор нямаше. Святият и съвършен закон бе нарушен. Като отражение на Неговата вечна същност, той не можеше да бъде променен. Възмездието трябваше да дойде. Отец обичаше Сина Си, но също и онези, които бяха нарушили закона Му.

Представете си отново сцената, разиграла се на кръста. Бог гледаше как заплюваха Исус и го удряха в лицето с юмруци. Палачите бяха недостойни да докоснат и крайчеца на дрехата Му, но Го нараняваха до смърт. Той имаше силата да унищожи тези дребни човеци и да ги предаде на вечна забрава. Бог можеше да спаси Сина Си от ужасните подигравки и обиди. Но ако се бе намесил, нито едно човешко същество не би живяло някога отново. Адам, Авраам, Йосиф, Даниил и всички други Адамови деца щяха да бъдат изгубени за вечността. Тяхното възкресение зависеше изцяло от смъртта и възкресението на Неговия възлюбен Син. Въпреки Своето всемогъщество Бог си спомни всяко отделно лице и име, дори онези, които още не бяха родени.

В този момент Отец мислеше и за теб, и за мен. Макар че видя всичките ни нещастни падения, Той копнееше да бъдем с Него през вечността. Знаеше, че голяма част от хората няма да приемат предложението за вечен живот, въпреки високата цена, която бе платена. Но знаеше и това, че някои ще Го обикнат и с радост ще приемат заместническата смърт на Сина Му. Ето защо Бог се отвърна от Исус и допусна Той да бъде смазан до смърт под тежестта на грехове, които не бе извършил. Дори слънцето скри лицето си от ужасната сцена и земята потръпна в протест. „Свърши се!“ - извика Спасителя и издъхна (Йоан 19:30).

Прекалено висока ли бе цената?

Цената на изкуплението бе платена. Прекалено висока ли беше? За милиони хора тя е напразно вложение, излишна жертва. Те слабо оценяват това грандиозно събитие и го отхвърлят. А ти? Сега не разбираш ли малко по-ясно колко висока бе цената? Не намираш ли, че Исус е платил цената и на твоето спасение?

Досега разглеждахме същността на изкуплението - как то осигури спасение на всеки мъж, жена и дете, родени някога под слънцето. Но всичко, което стори Исус, има важен личен аспект. Любовта, която заведе Исус на кръста, бе толкова голяма, че Той би направил същата жертва дори и само за една душа. Аз имам нужда да си припомням всеки ден това - Бог не само „толкова възлюби света“, но възлюби и мен, че даде Своя единороден Син. Духът на целия спасителен план има за център Неговата смърт за всеки човек.

Отново и отново откриваме Христовата любов в изпълнените с драматизъм страници на Библията. Виждаме я в разговорите Му с отделни хора. Някои от най-значителните духовни поуки бяха разкрити на отделни лица. Четем също и за опасното пътуване, което Той направи през морето, за да освободи от демони гадаринските жители. Цели два дни Му бяха необходими, за да пресече бурното море и да се върне. Само един човек бе в пряк контакт с Него при чудото в Гадаринската земя. Този човек по-късно насочи цялата околност към Исус.

Трябва да видим как Исус разговаря с Никодим, с прокажения, с блудницата, с презрения бирник, за да можем да разберем стойността на една-единствена човешка душа. Той отделяше време, за да общува с хората независимо от техния пост и притежания. Жената

от Самария бе само една безсрамна блудница, когато Христос я въвлече в разговор, който насочи живота ѝ в обратна на дотогавашната посока.

Исус се отнасяше към всяка личност като към кандидат за вечния живот. Как иначе можем да си обясним общуването Му със Симон, Закхей и Мария Магдалена. Той виждаше във всяка душа възможност за отражение на собствения Си свят характер в този живот и за вечността. Спасителят дойде да изкупи всяка отделна душа. Това бяха хората, които Той помнеше, когато висеше на кръста. Те Му даваха кураж да изпие докрай чашата на страданието.

Едно от най-удивителните изявления на Библията относно изкуплението се намира в Евреи 12:2: *„Като гледаме на Исуса, Начинателя и Усъвършителя на вярата ни, Който заради предстоящата Нему радост издържа кръст, като презря срама и седна отядясно на Божия престол“.*

Как може ужасното преживяване на кръста да носи някаква радост? Ап. Павел ни уверява, че има радостен мотив, който помогна на Спасителя да понесе срама и унижението. Тайната на Неговото себеотрицание се състои в очакващата Го радост, когато широко се отворят вратите на Рая, когато ни посрещне в Своеото царство. Любовта Му към нас и желанието да бъде вечно с нас помогнаха на Исус да понесе непоносимото. Трябва да бъдем уверени и радостни, че Той мислеше и за теб, и за мен, когато понасяше ужаса на кръста.

Има ли душа, достойна за такава висока цена? В светлината на вечността отговорът е „да“! Удивителен е фактът, че една изкупена душа ще надживее общия брой на годините на всички живели някога на земята. В този смисъл в един спасен човек ще има по-голяма пълнота, отколкото във всички изгубени за вечността хора. Исус е знаел тази истина всеки път, когато е поглеждал някого в лицето - мъж, жена или дете. Дори и в най-пропадналото човешко същество Той е виждал един живот, който може да стане паметник на Неговата любов във вековете.

Знаейки фактите за реалната цена на Голгота, как може човек лекомислено да отхвърли Исусовото спасително дело на Земята? Вие може да сте тази душа, която ще свидетелства вечно за любовта и благодатта на нашия Спасител. Никога не е било давано толкова много, за да се купи толкова малко. Чрез една единствена стъпка на вяра можем да разменим смъртоносното родство с първия Адам за неизследимите богатства на втория Адам. Когато приемем Христос и Му се предадем напълно, започваме да живеем живота, който Той заслужаваше. Това е възможно само защото Той доброволно понесе вината, осъждането и смъртта, които заслужаваме ние. Каква размяна! Тя ще бъде неизчерпаема тема за изследване през цялата вечност. С течение на вековете ще вникваме все по-дълбоко във вълнуващите аспекти на изкупителната Христова жертва. *„Как ще избегнем ние, ако пренебрегнем едно толкова велико спасение... ?“* (Евреи 2:3). Това спасение е наистина велико! Приемете го сега! То струва толкова много! Не оставяйте решението си за друг път!

Поредица „ЖИВЕЙ С ОТВОРЕНИ ОЧИ

- „Планета в бунт против Бога"
- „Възкресение и кръщение"
- „Среща в Космоса"
- „Хиляда години след Второто пришествие"
- „Удивителните чудеса на творението"
- „Еволюцията - на изпит пред науката"
- „Забравената Божия заповед"
- „Свята ли е неделята"
- „Защо Бог казва „Помни!"
- „Кой причинява страданието"
- „Раят - мит или реалност"
- „Миг след смъртта"
- „Има ли живот извън тялото"
- „Огънят на ада"
- „Притчата за богатяша и бедния Лазар"
- „Духове от други светове"
- „Объркващите стратегии на Сатана"
- „Мислите ли за развод?"
- „Смърт в кухнята"
- „Двата Божии закона"
- „Вашият случай в Божия съд"
- „Окончателната присъда"
- „Цената на Голгота"
- „Кръв зад завесата"
- „Божият отговор на Новия световен ред"
- „Кое е по-лесно - да бъдеш спасен или да бъдеш изгубен"